

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 27/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom Mgr. Miroslavom Hanecom, Hruštiny 602, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 7 C 264/2014 z 30. novembra 2016 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 99/2017 z 28. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 264/2014 z 30. novembra 2016 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 99/2017 z 28. júna 2017 (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovatelia boli v procesnom postavení žalovaných účastníkmi konania vedeného pred okresným súdom, v ktorom sa mesto Žilina (ďalej len „žalobca“) domáhalo zaplata sumy 245 854,90 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť výrubom stromov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] v lokalite [REDAKOVANÉ] z dôvodu, že výrub sa uskutočnil bez súhlasu príslušného orgánu ochrany prírody. Škoda uplatnená žalobou predstavovala ekologickú ujmu v sume 244 730 € a majetkovú škodu v sume 1 124,90 €. Okresný súd vo veci uplatneného nároku žalobcu rozhodol v poradí druhým uznesením sp. zn. 7 C 264/2014 z 30. novembra 2016 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“), ktorým konanie v časti o zaplata sumy 244 816,90 € zastavil z dôvodu nedostatku svojej právomoci s tým, že po právoplatnosti uznesenia vec v tejto časti postúpi na konanie a rozhodnutie mestu Žilina. Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 99/2017 z 28. júna 2017 uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

3. Sťažovatelia namietajú porušenie v záhlaví označených práv napadnutými uzneseniami, ktoré sú podľa nich nezákonné a nespravodlivé najmä v dôsledku nesprávnej aplikácie a interpretácie ustanovení zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov. Sťažovatelia tiež namietajú pochybenia v procesnom postupe konajúcich súdov, ktoré založili svoje rozhodnutia na dôkazoch, ktoré neboli v konaní vykonané, pričom na doplnenie dokazovania odvolací súd nenariadil pojednávanie. Konajúce súdy tiež nereagovali na námietku sťažovateľov o duplicitnom uplatnení nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania.

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol o porušení v záhlaví označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, aby napadnuté uznesenia

zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, aby priznal sťažovateľom finančné zadosťučinenie každému v sume 1 000 € a náhradu trov konania v sume 3 291,11 €.

5. Aby mohol ústavný súd pristúpiť k vecnému posúdeniu sťažnosti, je najskôr povinný skúmať, či sú naplnené všetky zákonom požadované náležitosti a či sú vôbec dané podmienky na jej prerokovanie ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V prerokovávanom prípade k takému záveru nedospel. Obsah ústavnej sťažnosti, ako i rozhodnutí ňou napadnutých tak nebolo potrebné bližšie reprodukovať, pretože z dôvodov ďalej vyložených bolo nutné sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

7. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľov poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04, I. ÚS 420/2016). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej

prerokovanie (porovnaj I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

8. Z obsahu napadnutých uznesení a ich poučení je pritom zrejmé, že sťažovatelia sa ochrany svojich práv mohli domôcť prostredníctvom inštitútu odvolania (proti uzneseniu okresného súdu – ten aj využili) a dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, ak konanie ako celok nevykazovalo znaky zákonnosti a spravodlivosti, tak ako to uvádzali v podanej sťažnosti.

9. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovatelia možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) nevyužili, dovolanie nepodali. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno preto nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a tú možnosť sťažovatelia v tomto prípade mali.

10. Keďže sťažovatelia ani len netvrdili, tým menej preukazovali, že dovolanie nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach ich prípadu ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť ako neprípustnú odmietol, pričom sa argumentáciou sťažovateľov vo vzťahu k porušeniu nimi označených práv bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018